

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce **Bc. J. V.**, zastoupeného JUDr. Gabrielem Žilinským, advokátem se sídlem v Praze 1, Vodičkova 709/33, proti žalovanému **řediteli Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje**, se sídlem U Přívozu 122/4, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 31. března 2011, čj. HSHK-441-6/2011, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 31. března 2011, čj. HSHK-441-6/2011, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem v celkové výši 23. 956,-- Kč, a to do 10 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Gabriela Žilinského, advokáta se sídlem v Praze 1, Vodičkova 709/33.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný shora označeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí ředitele kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje (dále jen „HZS

HK“) ve věcech služebního poměru ze dne 28. prosince 2010, č.j. HSHK-2563-41/2010, a zamítl odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí.

Uvedeným rozhodnutím správní orgán prvního stupně s odkazem na zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), ve výroku I. stanovil s účinností od 1. 1. 2011 žalobci tarifní třídu a tarifní stupeň základního tarifu, ve výroku II. stanovil s účinností od téhož dne do 31. 12. 2011 další složky služebního příjmu (a to konkrétně příplatek za vedení 2.000,- Kč, zvláštní příplatek 500,- Kč a zvláštní příplatek II. skupiny 1.000,- Kč), ve výroku III. pak stanovil s účinností od téhož dne celkovou výši žalobcova služebního příjmu.

Žaloba obsahovala 2 žalobní námitky. V první z nich žalobce vytýkal žalovanému, že odůvodnil snížení příplatku II. skupiny způsobem, který postrádá zákonnou oporu, a to odkazem na nedostatek finančních prostředků Hasičského záchranného sboru na služební příjmy. Změnou skutkového stavu pro vydání nového rozhodnutí o zvláštním příplatku však dle žalobce může být výlučně změna podmínek, za nichž byl příplatek přiznán. Ty jsou uvedeny v § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru a výše prostředků na služební příjmy zde uvedena není. Správní uvážení služebního funkcionáře, na základě kterého stanoví konkrétní výši zvláštního příplatku se pak musí pohybovat v mezích zákona a vnitřních normativních aktů, nesmí však vést k aplikaci takového důvodu pro změnu výše zvláštního příplatku, který není zákonem ani interním předpisem zmíněn.

Dále vytkl žalobce žalovanému, že stanovil složky služebního příjmu na dobu určitou. Takový postup podle něj nemá oporu v právních předpisech, ani neodpovídá právní zásadám právního řádu České republiky. Právní úprava služebního poměru má totiž kogentní povahu a vychází ze zásady „co není povoleno, je zakázáno“. Zákon o služebním poměru neobsahuje ustanovení o tom, na jak dlouhou dobu se složky služebního příjmu rozhodnutím stanovují. Přitom v jiných případech, kdy má být nárok příslušníka časově omezen, zákon to výslovně stanoví. Pokud tedy zákon o služebním příjmu nestanoví časové omezení nároku, je stanoven na dobu neurčitou, po kterou jsou splněny podmínky nároku. K vydání nového rozhodnutí, jímž se rozhodne o změně nebo o zániku práva, tak může služební funkcionář přistoupit pouze při změně podmínek a musí takový postup řádně odůvodnit. Složky služebního příjmu jsou pak závislé na splnění konkrétních hmotně právních podmínek. Lze je tudíž stanovit pouze na základě současného stavu a na dobu neurčitou. Omezení platnosti složek služebního příjmu provedené žalovaným bylo dle žalobce vedeno snahou vyhnout se zdůvodnění změny výše jednotlivých složek služebního příjmu a manipulovat s těmito složkami bez ohledu na zákonné podmínky. Takový postup je i v rozporu s § 181 odst. 7 citovaného zákona, podle něhož o konkrétním právu či povinnosti účastníka není možno rozhodnout opakovaně beze změny skutkového stavu. Dobu stanovení jednotlivých složek služebního příjmu nelze dle žalobce vázat ani na časové období, na něž se stanoví objem prostředků na služební příjmy. Objem těchto prostředků není zákonným důvodem pro změnu některé ze složek služebního příjmu, vyjma základního tarifu, který je určen právním předpisem.

Žalované rozhodnutí tak žalobce považoval za rozporné s § 181 odst. 2 písm. a), c) a d) zákona o služebním poměru, a proto navrhl, aby je krajský soud zrušil.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný namítl, že ji považuje za nedůvodnou a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vyjádřil názor, že žaloba není po formální stránce v souladu s § 71 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."), neboť neobsahuje označení výroků rozhodnutí, které napadá, ani jasné vymezení žalobních bodů. Žalobce měl rovněž pochybit v označení žalovaného, kterým nemůže být Česká republika – HZS HK, protože procesní postavení žalovaného v této věci přísluší služebnímu funkcionáři, který vydal žalobou napadené rozhodnutí.

Následně se žalovaný vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám. Pokud jde o námitku nesprávného stanovení složek služebního příjmu na dobu určitou, může dle žalovaného v souladu s § 181 odst. 7 zákona o služebním poměru dojít ke změně skutkového stavu nejen v individuálních případech, ale též v důsledku všeobecné změny podmínek v rámci HZS ČR, případně všech bezpečnostních sborů. Stanovení doby účinnosti výše služebního příjmu od 1. 1. do 31. 12. příslušného kalendářního roku koresponduje s ustanovením § 4 odst. 1 zákona o služebním příjmu, tedy stanovením objemu mzdových prostředků na kalendářní rok. Pokud v průběhu takto vymezené doby dojde ke změně skutkového stavu na straně příslušníka či na straně bezpečnostního sboru, musí na takovou skutečnost služební funkcionář reagovat vydáním nového rozhodnutí.

Vymezení služebního příjmu žalobce na dobu určitou dle žalovaného plně koresponduje s plošně uplatňovanou personální politikou HZS ČR, která byla přijata v roce 2009 v reakci na aktuální vývoj rozpočtu ministerstva vnitra. Žalovaný v souvislosti s tím následně popsal problematiku nedostatku mzdových prostředků v důsledku pokračujících vládních škrťů v resortu ministerstva vnitra. Určení služebního příjmu příslušníků sboru na dobu určitou proto považoval za legitimní nástroj sloužící k tomu, aby měl možnost pravidelné kontroly optimálního nastavení úrovně služebního příjmu ve vztahu k vývoji ekonomické situace.

Ohledně námitky neexistence změny skutkového stavu žalovaný uvedl, že všeobecnou změnu skutkového stavu v rámci bezpečnostních sborů představuje pravidelná vládou stanovená úprava stupnice základních tarifů pro následující kalendářní rok dle § 115a zákona o služebním poměru. Další takovou změnu představuje stanovení počtu služebních míst včetně počtu míst příslušníků zařazených v zálohách a objemu prostředků stanovených státním rozpočtem na jejich služební příjmy dle § 4 odst. 1 téhož zákona. Za všeobecnou změnu skutkového stavu v rámci bezpečnostního sboru je nutno považovat také vydání nového interního aktu řízení. K tomu došlo dle žalovaného i v dané věci, kdy dne 28. 12. 2010 vydal generální ředitel HZS ČR pokyn č. 52/2010 SIAŘ GR. Ten nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2011. V návaznosti na plošné snížení rozpočtových prostředků v resortu ministerstva vnitra byla touto novou úpravou u některých služebních míst snížena dolní hranice zvláštního příplatku. V případě žalobce se jednalo o snížení

z částky 1. 800,- Kč na 1. 000,- Kč. K navýšení příplatku o 25% dojít nemohlo, protože žalobce nesplňoval podmínku dle čl. I. odst. 6 shora citovaného pokynu.

Při stanovení služebního příjmu s účinností od 1. 1. 2011 tedy služební funkcionář musel přihlídnout k prováděcí úpravě dle § 115a zákona o služebním poměru, tedy k nařízení vlády č. 374/2010 Sb. a dále k pokynům generálního ředitele HZS ČR č. 52/2010 SIAŘ GR a č. 53/2010 SIAŘ GR.

Žalovaný zdůraznil, že nepřehlédl, že u žalobce nedošlo ke změně individuálních podmínek. Došlo však k výše uvedeným všeobecným změnám skutkového stavu, na které muselo být reagováno vydáním nového rozhodnutí ve věcech služebního poměru. Současně upozornil, že obdobně postupoval u žalobce i v minulých letech, kdy mu byly naopak některé složky služebního příjmu navýšeny, neboť tehdy měl žalovaný pro takové navýšení dostatečné rozpočtové prostředky. Tehdy proti těmto změnám žalobce pro neexistenci individuální změny skutkového stavu nebrojil. Výše prostředků na služební příjem není sice výslovně uvedena jako kritérium v § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru, ale je uvedena v § 4 odst. 1 tohoto zákona. Nelze také pominout ustanovení § 120 odst. 4 téhož zákona. Žalovaný rovněž odkázal na znění § 120 odst. 3 citovaného zákona, který zmiňuje coby důvod pro přiznání nároku na předmětný příplatek také ochranu zájmů státu. Ten nepochybně zahrnuje i oblast ekonomické prosperity státu. Žalovaný se také ohradil proti výtce, že nezajistil dostatečné množství prostředků na služební příjmy v zákonem garantované výši. Systematizace služebních míst totiž podléhá schválení vládou. Kromě shora uvedeného postupu už by žalovanému v reakci na ekonomický vývoj státu nezbyla jiná možnost, než nevratné rušení pracovních i služebních míst, tedy snižování početních stavů ve sboru.

Žalovaný nad rámec uvedeného podotkl, že pokud prvoinstanční správní orgán vydal rozhodnutí o stanovení složek služebního příjmu, aniž v této věci dříve zahájil správní řízení podle § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru, a neumožnil tak žalobci využít všech jeho procesních práv podle § 174 odst. 1 téhož zákona, jde sice o procesní vadu, ale ta byla plně odstraněna a napravena v řízení odvolacím. Závěrem vyjádření proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou. Uvedl, že ze žaloby je zřejmé, proti jakým výrokům rozhodnutí žalobce brojí, když rozhodnutí o odvolání má výrok pouze jeden a to výrok o zamítnutí odvolání. Pokud pak žalovaný ve vyjádření k žalobě podrobně reaguje na konkrétní žalobní body, popírá tím své tvrzení o jejich nejasném vymezení. V ostatním setrval na svých názorech. Zdůraznil, že změna skutkových okolností se musí dotýkat podmínek pro poskytování jednotlivých složek služebního příjmu uvedených v zákoně o služebním poměru. Těmi je dle § 120 odst. 3 tohoto zákona změna v míře rizika ohrožení života nebo zdraví, popřípadě v míře jiných závažných rizik při výkonu služby spojené s ochranou zájmů státu, nebo změna psychické zátěže při výkonu služby. Objem finančních prostředků na služební příjmy přidělený bezpečnostnímu sboru není možno považovat za změnu skutkového stavu při rozhodování o konkrétním právu příslušníka vymezeném zákonnými

podmínkami. Dle žalobce žalovaný vytvořil novou právní kategorii – „všeobecnou změnu situace v rámci HZS ČR“ a tu označuje za změnu skutkového stavu a staví ji naroveň individuální změně skutkového stavu. Legálním nástrojem jak reagovat na snížený objem mzdových prostředků je přitom pouze stanovení základního tarifu služebního příjmu příslušným nařízením vlády na základě zákonného zmocnění.

Za nepatřičné považoval žalobce i odkazy na judikáty Nejvyššího správního soudu a na aplikaci § 4 zákona o služebním poměru. Za mystifikaci považoval tvrzení žalovaného, že zvláštní příplatek byl snížen v důsledku změny pokynu generálního ředitele. Snížení spodní hranice rozpětí zvláštního příplatku (z původního rozpětí 1.800,- Kč až 3.200,- Kč na rozpětí 1.000,- Kč až 3.200,- Kč) nemohlo být důvodem pro snížení příplatku z 2.300,- Kč na 1.000,- Kč. Důvodem pro snížení zvláštního příplatku žalobce by mohlo být pouze snížení horní hranice rozpětí zvláštního příplatku pod hranici poskytovaného příplatku před změnou pokynu. K takové situaci ale nedošlo. Za bezpředmětnou považoval žalobce rovněž zmínku žalovaného o nemožnosti navýšení zvláštního příplatku o 25%, když mu zvláštní příplatek byl stanoven na samé spodní hranici rozpětí. Za kritérium pro přiznání nároku na zvláštní příplatek dle § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru pak rozhodně nelze považovat pojem „zájmy státu“, jak se mylně snažil dovodit žalovaný. Na rozdíl od žalovaného byl žalobce toho názoru, že zhojení procesní vady spočívající v nedodržení ustanovení o procesních právech účastníka řízení v řízení odvolacím není možné.

Při jednání soudu dne 18. 9. 2012 setrvali účastníci řízení na svých názorech a procesních postojích. Žalovaný uvedl, že ke stanovení složek služebního příjmu na dobu určitou docházelo u HZS ČR i u HZS HK již od roku 2008 a to v závislosti na přiděleném objemu rozpočtových prostředků. Podle tohoto kritéria byly zvláštní příplatky buď povyšovány či ponižovány. Žalobce informoval soud o tom, že v březnu 2012 došlo ke schůzce nejvyšších představitelů ministerstva vnitra a HZS ČR s výsledkem, že od 1. 4. 2012 budou zvláštní příplatky stanovovány na dobu neurčitou. Žalovaný tuto skutečnost potvrdil s tím, že k tomuto závěru došlo zejména pod tlakem odborové organizace. Zákon o služebním poměru však neobsahuje žádnou překážku, která by stanovení pohyblivých složek služebního příjmu na dobu určitou zakazovala.

Následně byl proveden výslech svědka Z. J. O., předsedy Odborového svazu hasičů. Ten sdělil, že do roku 2008 byly pohyblivé složky služebního příjmu stanovovány vždy na dobu neurčitou. Od roku 2008 se v některých krajích začaly tyto složky stanovovat na dobu určitou, většinou na dobu kalendářního roku. Na základě iniciativy odborů se ve druhé polovině března 2012 uskutečnilo jednání, kterému byl přítomen ministr vnitra, jeho 1. náměstek, generální ředitel HZS ČR a další členové vedení HZS ČR a rovněž svědek jako předseda odborového svazu. Výsledkem jednání byl závěr, že „od této nežádoucí praxe by mělo být upuštěno“. Následně bylo interním předpisem rozhodnuto, že od 1. 4. 2012 dojde k plošnému navýšení zvláštních příplatků o 100,- Kč u všech příslušníků HZS ČR a to již na dobu neurčitou. K dotazům svědek uvedl, že k plošnému stanovování zvláštních příplatků na dobu určitou došlo ve druhém pololetí roku 2009 a to zřejmě

na základě nepsaného pokynu generálního ředitele HZS ČR. Na uvedeném jednání byl přítomen i ředitel tiskového odboru ministerstva vnitra a byla o něm vydána tisková zpráva, která je dodnes umístěna na webu tohoto ministerstva. Při tomto jednání byla zmíněná praxe označena za nežádoucí, otázka její zákonnosti řešena nebyla.

V závěrečném návrhu ještě žalovaný připomněl, že s účinností od 1. 1. 2012 stanoví interní akty generálního ředitele HZS ČR výši zvláštních příplatků pevnou částkou. Jinak zůstali účastníci řízení na svých návrzích.

Následně krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního s. ř. s.

Žalobu rozsudkem ze dne 24. 9. 2012, č. j. 30 Ad 5/2011-72, zamítnul. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že podstata sporu tkví ve výkladu ustanovení § 120 zákona o služebním poměru, který upravuje problematiku tzv. zvláštního příplatku. V přezkoumávané věci se jednalo konkrétně o zvláštní příplatek vymezený v odst. 3 této normy. Dle něho příslušník, který vykonává službu spojenou s ochranou zájmů státu, při nichž může dojít k ohrožení jeho života nebo zdraví, popřípadě k jiným závažným rizikům, nebo službu s mimořádnou psychickou zátěží, má nárok na zvláštní příplatek ve výši 3. 000,- Kč až 6. 000,- Kč měsíčně v I. skupině a 1. 000,- Kč až 4. 000,- Kč ve II. skupině. Dle odst. 4 zařazení služebních činností do I. a II. skupiny a výši zvláštního příplatku pro služební místa v bezpečnostním sboru stanoví ředitel bezpečnostního sboru služebním předpisem.

Uvedená právní úprava byla v praxi v době vydání napadeného rozhodnutí realizována u Hasičského záchranného sboru ČR tak, že jeho generální ředitel pokynem stanovil (pro ten který kalendářní rok) zařazení služebních činností do I. a II. skupiny a výši zvláštního příplatku pro služební místa v Hasičském záchranném sboru. Výše zvláštního příplatku pro jednotlivé funkce pak byla stanovena opět určitým rozpětím. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí byl takovým služebním předpisem Pokyn generálního ředitele Hasičského záchranného sboru ČR ze dne 28. 12. 2010 č. 52. Ten stanovil u funkce příslušející žalobci (tedy „velitel družstva“) výši zvláštního příplatku v rozpětí 1. 000,- Kč až 3. 200,- Kč. Konkrétní výši zvláštního příplatku u jednotlivých příslušníků sboru pak určil k tomu příslušný služební funkcionář nadřazený příslušníkovi formou správního rozhodnutí.

V přezkoumávané věci se tak stalo, jak už bylo shora uvedeno, rozhodnutím ředitele kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje ve věcech služebního poměru ze dne 28. prosince 2010, č.j. HSHK-2563-41/2010, kterým byla žalobci stanovena výše zvláštního příplatku II. skupiny ve výši 1.000,- Kč a to s účinností od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011.

Bylo tedy prokázáno, že v tomto období byla konkrétní výše zvláštního příplatku u jednotlivých příslušníků sboru poměrně často měněna (snižována i zvyšována) formou správních rozhodnutí nadřízeného služebního funkcionáře a to v závislosti na objemu mzdových prostředků stanovených státním rozpočtem

Hasičskému záchrannému sboru ČR, jak plyne z odůvodnění správních rozhodnutí o stanovení výše služebního příjmu. Tuto praxi ostatně potvrdili i účastníci soudního sporu při jednání soudu.

Uvedenou právní úpravu, stejně jako z ní plynoucí praxi při stanovování konkrétní výše zvláštního příplatku, nepovažoval krajský soud za ideální a vhodnou, neshledal ji však nezákonnou. Pokud byla výše zvláštního příplatku stanovena žalobci přezkoumávaným rozhodnutím ve výši, která nepřekročila rozmezí vytyčené § 120 odst. 3 zákona o služebním příjmu a rozmezí vytyčené pro jím zastávanou funkci Pokynem generálního ředitele Hasičského záchranného sboru ČR ze dne 28. 12. 2010 č. 52, což ostatně ani sám žalobce nezpochybňoval, k porušení zákona o služebním poměru, ani k porušení služebních předpisů, dle krajského soudu nedošlo.

Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 27. 11. 2013, č. j. 6 Ads 137/2012-41, shora citovaný rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Z odůvodnění jeho rozhodnutí považuje krajský soud za vhodné a důležité ocitovat následující pasáže:

„Rozhodnutí služebního funkcionáře o stanovení zvláštního příplatku je odůvodněno tím, že tento příplatek je stanoven v souladu s Pokynem generálního ředitele HZS ČR č. 52/2010, kterým se stanoví zařazení služebních činností do I., II. skupiny a výše zvláštního příplatku pro služební místa v HZS ČR a s přihlédnutím k objemu mzdových prostředků stanovených státním rozpočtem na kalendářní rok 2011 podle § 4 odst. 1 zákona.

Přestože při stanovení zvláštního příplatku stěžovateli na rok 2011 došlo k jeho výraznému poklesu a příplatek byl stanoven v minimální výši, rozhodnutí služebního funkcionáře postrádá jakékoliv zdůvodnění tohoto poklesu, zejména s přihlédnutím k hlediskům uvedeným v Pokynu generálního ředitele HZS ČR 28. 12. 2010, uveřejněném v Sbírce interních aktů řízení generálního ředitele Hasičského záchranného sboru České republiky pod částkou 52. Ustanovení § 120 služebního zákona přitom při stanovení zvláštního příplatku neuvádí přihlédnutí k objemu mzdových prostředků stanovených státním rozpočtem na příslušný kalendářní rok. V případě stěžovatele přitom nejde o první stanovení výše zvláštního příplatku, jenž stěžovatel v minulosti již pobíral, lze proto souhlasit se stěžovatelem v tom, že jediným důvodem pro snížení nebo odnětí zvláštního příplatku tak může být jen snížení míry rizik nebo jejich zánik. Takovéto odůvodnění však rozhodnutí o stanovení zvláštního příplatku stěžovateli na rok 2011 zcela postrádá. Povinností služebního funkcionáře při rozhodování o zvláštním příplatku podle § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru bylo toto rozhodnutí náležitě odůvodnit, aby bylo zřejmé, z jakých podkladů vycházel a jakými úvahami se při správním uvážení řídil. Nejvyšší správní soud přitom nesouhlasí s názorem krajského soudu, že pokud byla výše zvláštního příplatku stanovena stěžovateli ve výši, která nepřekročila rozmezí vytyčené § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru, k porušení zákona o služebním poměru ani k porušení služebních předpisů, nedošlo.

Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem nepovažuje praxi při stanovování zvláštního příplatku na dobu určitou za ideální a vhodnou (ostatně žalovaný od této praxe již upustil, jak to vyplývá z jeho vyjádření ke kasační stížnosti), nelze ji však shledat za nezákonnou. To však nic nemění na tom, že při stanovení zvláštního příplatku na další kalendářní rok lze odhlédnout od výše tohoto příplatku předtím přiznaného a od zvážení hledisek rozhodných pro posouzení výše zvláštního příplatku.

S žalovaným lze souhlasit v tom, že nelze argumentovat judikaturou civilních soudů ve věci osobního příplatku ve vztahu k zvláštnímu příplatku podle § 120 odst. 3 služebního zákona. V případě stěžovatele se totiž nejedná o osobní příplatek podle § 122 služebního zákona, takže argumentace použita stěžovatelem v kasační stížnosti na daný případ nemůže dopadat.“

Dle ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s. je krajský soud uvedenými právními názory Nejvyššího správního soudu vázán. Nejvyšší správní soud v citované pasáži odůvodnění svého rozhodnutí podrobně a zřetelně popsal, jak měly správní orgány při odůvodnění svých rozhodnutí postupovat, respektive která hlediska a kritéria nebyla při tomto postupu z jejich strany zjišťována, brána v potaz a vyhodnocována a v odůvodnění rozhodnutí tak absentují. Uvedl, že zákonným kritériem při snížení již stanovené výše zvláštního příplatku nemůže být objem mzdových prostředků stanovených státním rozpočtem na příslušný kalendářní rok, ale toliko snížení míry rizik nebo jejich zánik.

Rozhodnutí žalovaného je tedy ve světle shora citovaných názorů Nejvyššího správního soudu rozhodnutím nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Krajskému soudu tak nezbylo, než pro tento nedostatek spočívající ve vadách řízení rozhodnutí žalovaného zrušit dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (který umožňuje soudu rozhodnout bez nařízení jednání) a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný právními názory, které krajský soud shora vyslovil a které kopírují shora citované právní závěry Nejvyššího správního soudu, vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Krajský soud považuje ještě za vhodné a potřebné popsat situaci, která nastala poté, co mu věc byla Nejvyšším správním soudem vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud vyzval účastníky řízení, aby sdělili, zda navrhují ve věci provedení dalších důkazů. Současně jim s ohledem na zásadu transparentnosti úvah soudu při vedení sporu předestřel svůj názor, že s ohledem na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem jsou dány důvody pro postup dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Žalovaný vzal tuto skutečnost na vědomí, návrhy na doplnění dokazování nevznesl. Naopak žalobce s takovým postupem vyjádřil nesouhlas a to ze dvou důvodů. Předně chtěl, aby krajský soud provedl důkazy za účelem prokázání skutečnosti, že služební funkcionář v roce 2011 vyplatil příslušníkům pobírajícím zvláštní příplatek na odměnách stejný (ale spíše vyšší) objem finančních prostředků, než jaký snížením zvláštního příplatku získal. Tím by dle jeho názoru bylo dokázáno,

že odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo v rozporu se skutkovým stavem v době jeho vydání. Dožadoval se tedy, aby z toho důvodu krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s.

Dále žalobce nesouhlasil se závěrem Nejvyššího správního soudu, že je v souladu se zákonem, pokud je zvláštní příplatek stanoven na dobu určitou, a rozvedl důvody svého nesouhlasu. Takový postup služebního funkcionáře dle žalobce znamená faktickou diskriminaci celé jedné profesní skupiny příslušníků oproti příslušníkům jiných ozbrojených sborů a připadá tak v úvahu uplatnění námitky přímé diskriminace příslušníků HZS ČR a tedy i žalobce dle § 77 odst. 2 zákona o služebním poměru.

K uvedenému krajský soud uvádí, že ani jeden z uvedených důvodů nebyl v této fázi soudního řízení způsobilý odůvodnit jiný postup, než jaký krajský soud zvolil (viz shora). Pokud jde o problematiku objemu finančních prostředků přidělených HZS ČR pro dané období, krajský soud opakuje závěr Nejvyššího správního soudu, že tato skutečnost nepředstavuje zákonný důvod pro snížení již stanovené výše zvláštního příplatku. Pokud tedy služební funkcionáři odůvodnili ve svých rozhodnutích snížení zvláštního příplatku v žalobcově případě pouze odkazem na tento důvod, nemůže takové odůvodnění obstát. Tímto důvodem již z toho důvodu nebudou moci argumentovat ani po vrácení věci k dalšímu řízení. Je tedy zcela nadbytečné se v dalším řízení k otázce objemu přidělených finančních prostředků jako důvodu pro snížení výše zvláštního příplatku vracet, resp. provádět v tomto směru nějaké další dokazování, neboť skutečnosti, které se žalobce snaží tímto dokazováním prokázat, jsou pro další posouzení věci zcela irelevantní.

Pokud jde o právní otázku, zda je či není možné, aby služební funkcionář stanovil výši zvláštního příplatku na dobu určitou, odkazuje krajský soud znovu na shora vedený právní názor Nejvyššího správního soudu, který je pro něj závazný. V dané chvíli se tak krajskému soudu žádný prostor pro polemiku s tímto právním názorem neodkrývá. Z toho důvodu není rovněž vůbec na místě, aby se nyní vyjadřoval k otázce, zda v důsledku tohoto právního názoru dochází k diskriminaci příslušníků HZS ČR ve smyslu § 77 odst. 2 zákona o služebním poměru či nikoliv.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Krajský soud připomíná, že kromě nákladů řízení vedeného před krajským soudem musel rozhodnout také o nákladech řízení o kasační stížnosti vedeného před Nejvyšším správním soudem.

Ve věci měl úspěch žalobce. Ten zaplatil soudní poplatek za řízení před krajským soudem ve výši 2.000,- Kč a za řízení před Nejvyšším správním soudem ve výši 5.000,- Kč. Odměna jeho zástupce, který je advokátem, vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Z obsahu soudního spisu, jakož i z vyúčtování nákladů řízení provedeného zástupcem žalobce před vyhlášením

rozsudku krajského soudu, je zřejmé, že v řízení před krajským soudem učinil 5 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, seps žalobního návrhu, replika ze dne 1. 11. 2011, účast při jednání krajského soudu dne 18. 9. 2012, seps kasační stížnosti) po 2.100,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/ advokátního tarifu v souvislosti s jeho Čl. II). Dále má zástupce žalobce nárok na úhradu 5 režijních paušálů po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu v souvislosti s jeho Čl. II) a na úhradu nákladů jízdného a náhrady za ztrátu času, jak je vyúčtoval a dokladoval při jednání krajského soudu. Protože zástupce žalobce je registrován jako plátce daně z přidané hodnoty, byla odměna povýšena o odpovídající částku.

Proto krajský soud zavázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady obou řízení uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 12. března 2014

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu